

Psalm

Tudor Arghezi

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș !
Copac pribegie uitat în câmpie,
Cu fruct amar și cu frunzis
Pepos și aspru-n îndârjire vie.

Tânjesc ca pasărea ciripitoare
Să se opreasă-n drum,
Să cânte-n mine și să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crâmpeie-n zbor de gingăsie,
Cântece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceață,
Nici chiar aroma primei agurizi,
Și prins adânc între vecii și ceață,
Nu-mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rând
În ramurile-ntinse pe altare-
Si te slujesc; dar, Doamne, până când?

De-a fi-nflorit numai cu focuri sfinte
Și de-a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci și-nvățăminte,
Poate că, Doamne, mi-este de ajuns.

În rostul meu tu m-ai lăsat uitării
Și mă muncesc din rădăcini și sânge.
Trimite Doamne semnul depărtării,
Din când în când, câte un pui de înger,

Să bată alb din aripă la lună,
Să-mi dea din nou povăta ta mai bună.